

סבָּאַבְּגָן

טַלְגָּוֶלְמָה סִבְּ

יְהִי־זָהָב

6.2.1920

רְבָּעָה סִבְּ

בְּנֵי

בְּסֻדִּית

שלשה המה מקומות בסוריה הצרפתית אשר בדם פרצו בזמן האחרון התקוממיות. במוחוז חסן-אל-אברה, אשר בפלך-טרבלוס הצפונית — מישב השבט הירושי דקניש; בנקעת הלבנון על יד ג'לאפק; החוללה וונת בגליל העליון הפוכה לה.

آن לראות בין המרידות האלו קשור סדרוי מוקדם. אין עומדות פניננו בחחרציות בודדות אישר לכל זאת מהן נתנה הדחיפה במקומה. אך במלן יש צד עקריו שהוא: המרי אישר נצבר באוכלוסי המשלטים שבסוריה המערבית נnder שלטן הצרפתית בראשות השתרעו עליו, ואשר בא עד בה לידי ביטוי במחאות האנגורות הלאתיות ובמאמרי הרשעה בעונות — הוא אשר נתף במרידות הלאלי. את סכויות המרי המוחה הנה יש למסא: בחישולות היתה של פקידי המיטשללה הארפתיות להטיעם את שרותם — לפעמים עד להסגת נבול העניים הדתיים; במציאות אויב מביית — והם הנוצרים הוכבויים צרת בערוי החף והמרוגדים לבנונן — אישר יקרה בארכן שתי מדות ביחס המיטשללה אל התושבים; בהשעنة המתמדת של העונות הלאתיות, ביחס זו שבسورיה המזרחית, ושל דקורי ההונעה המקומיים, אישר הקיעו כל הזמן את קוטות הבבוש והחתמעה, אשר צרפת חורשת על سورיה, ודרשו נאמנות לרעיון שלטנות סוריה ולאטי פיצל.

בכל שלושת המקומות יצאו תושבי המקומות — ביחור הנדרדים ישבאותה הסביבה — בגולוי וביד רמה נגר חיל — המיטשל הצרפת; בשני המקומות הראשונים הופעה ההתקנחות לא רק במלחמת נשק, כי אם גם בגולוי — דעת בכתב.

והנה קוצר המאורעות במוחוז הוםן — אל-אברה, היודיעם יותר על שם הבודד תל — כלך: ביום ג'וא הגנרט גרו בירוחה נצורה המושל הצרפתי של תל = כלך להרים בעירה ודגל ארכתי ולסדר משלחת מבני המקום לשם קבלת פני הגנרט בিירוחה. התושבים מהו נגר הרמת הרגל ומאננו להשתתק בקבלת הפנים. בראותם, כן הדגל כא הורף, יצאו כלם, עם נישיהם וטפס, את העיריה ויחנו בהרים. על פקדות המושל לשוב לבתייהם ענו במכחוב, אשר בו דרשו לאמרי: א) עד ההכרדר גורל הארכן — תגן בתול כלך משלחה עצמית מקומית, אשר הנהג לפני החקים הקיימים עקי תרנינה; ב) אם חברה היה היא בכל זאת עד אז השגחת צרפת — ישאר

הצבא הערבי שמנה עוד יותר שעת — כהכנה לכל עת-מצוות. הדבר עורר את דאגות הרשות הצבאית, והמושל הצבאי של חילהן (בלבנון), על גבול הבקעה) שלח אל ראשיו התנוועה בעלבך את המכתבה המובא בוה:

אל יוֹקֵף בְּקָסְלִימָן חַיְדָר, הַדָּרְמָן מַחְמָד בְּקָסְלִימָן וְמַצְפָּא בְּקָסְלִימָן.

אומרים לי בכל מקום, כי עליה ביריכם להוליך שולל את חושכי מהוּן. ברורו לי, כי נוק רב גורמים אתם לעניין הארץ. אם כניסה כל הרברט אשר שמעתי — הרי סדרותם פלוגות צבא ונתחים יד לאנשימים, אשר יצא להם שם כשורדים וחותמי-درבים, ואת תושבי בעלבך והבקעה, המבקרים רק מנוחה, מישאים אתם ללבת בדררכם. במעשיכם אלה מטילים אתם על עצםם את האחריות بعد הנקמה הצדקה של ממשלה צרפת ואף של ממשלה השירוף, הנני מודיעכם, כי המזביא אה חילות צרפת בנפות האלו מלא ימלא את כל החותמי.

על זה ענוווע בעליך הדבר רlayer לאמר:

קבלנו את מכתבך ומארת מהנתנו על דברי האים אשר בו מצד אחד, ועל היהירות מצד שני. באיזו רשות כותב אתה לנו בדברים האלה, ולא אתה המושל בזוחלה ולא בכל سوريا, מתחפלאים אנו, יציד בן = תרבותם מטה, המתאזר כי הוא

אדם נאור וחופשי, נותן את קנא=המולדה, אשר קמו לשחרר את ארצו, לשודדים. הגנְגָן, אדוננו הקפיטן, השודר מיהו — אם המן על ארצו וטולדתו, או העובר ימיס לאדם ארץ רוחקה — לנלה ולשעודה? אם עליה בידיכם לknut בכסף ובבחבות=כובע את לבם של אחדים מבני הארץ, אשר כל עקר מוסרי אין להם, אל תחברכו, שכבר כבשתם את הארץ; ביעני צעריו سوريا בני החורין טוב למות מלבעני לזרם. אחריו הידירות המשושכה ושתוף המרות והמנחות אשר בינוינו וחתרכים לא התקומנו נגרם ונגרשם למען יבווא לטישל בנו נקרים, הרוחקים מטהנו בגזע ובגנום. אתם מפטים חלקם למלך מהושביס להאטין, כי יש כאן שאלות דתיות סבוכות; ומעווררים את קנאתם — על בן דע לך, כי אין נשבענו יותר קרב לבשה או את سوريا: העם החל מודין, רבו המתנדבים לצבא, העתונות טלאה קריאות לknat=מולדת, למלהמת=טן גור האיב הקרב. בעאם ימי סערת גרווחות תפטרטה הסכמה חדשה, אף היא "זמנית". הפעם נתהלך צד אחד מן המרכיבים: תחת דוד גורגי — פיזיל, עפי הסכמה זו*) ערבים היו הצלחה להمنع, שעיה מלהכנים את צבאים לסוריה המורחת; תחת זה צריכה הימה גם הטעמה הערבית לסליק את צבאה מבקעת הלבנון (בערבית — אלבוקע), ובAFX כזה ציריך היה לחזור בין חבלי האבאות הצלפת והערבי איזור נינוי מצבא למורה,

יופר טי בנו האטין ומוי החת.

בשם כל ראשי השבטים הנודעים ד"ר מוחמד הידר.

בצ'ירה רון אופיצר אחד עם מספר מעט של אנשי צבא; ס) יורד הדגל. הדרישות לא נתמלו, כמובן, ואנשי תל כלך נישאו על עמדות. בני כפרים אחרים מאותו השבט נספחו אליו. הארכפים התקיפו את הכפרים האלה, ותושביהם חשבו אש. המתו הנק שדה מערכת. כמה מנופה מן הרכבים אל ההרים. שם החלו המורדים שיט נחרגו מן המארב אופיצרים והילים אחרים. כנור והיו גם הצרפתים מכוננים את מבנות היריה שליהם נגד כל קבוצת = תושבים, אשר נראה היה מלחמת נשלחה פלוגות רגלים ערפתית להרביר את המורדים, אך הורות להכנס מלחמת נפתינה ההונגשות בתוכותם השלה של הצרפתים. כן היה גם גורלה של פלוגות פרשים צרפתית, אשר נסחה להקיף את מנהה המורדים. אז שלחו הצרפתים גדור מרכב מגלים, חותמים ואוירונים. לאחר מعرקה ממושבה נסגו המורדים אחרו, אך הצבא לא דלק אחריהם. בינוים החרבו ונשטו עי הצרפתים כפרים אחדים והיו לעי פלאה.

הידועה الآخرונה, אשר באה בעהנות הערבית עד מיר הל-בל, מספרת, כי הצרפתים שלחו צבא חדש — כלפֶ אַיְשׁ — להכני עת המתקוממים. כורדי שקטה הארין...

את תגרת הדמים שהיתה בבקעת הלבנון, על יד בעלבך ובגלאה, אין לכנות בשם מרודה, כי עד אז לא שלטו הצרפתים בעיר. קשם הגנה הולם את העשיה יותר.

בזוווע, עוברת עתה על سوريا המורחת פרשת שניים מרדיים, אשר עוד לא באה לידי גטר, וגם לא ידוע מתי ולאיזה גמר תכוא. עפי הסכמה ה"זמנית" (עד שיבוא החשי של ועידת=השלים בונגעו לעניין המורוח) אשר בין לירן ורומי וכטמנון, אריכים היו צבאות אנגליים שנכטoria המורחת לפנות את מקומם לצבא = צרפת, פון ההסכם הזה יצאה ריק המחזית הראושנה (סעל): האנגלים יצאו אמונים, ואפלו — בחפון, אך הצרפתים בוששו לבוא תחתם — וטעם ונטום בודאי עם, וזה קרב לבשה או את سوريا: העם החל מודין, רבו המתנדבים לצבא, העתונות טלאה קריאות לknat=מולדת, למלהמת=טן גור האיב הקרב. בעאם ימי סערת גרווחות תפטרטה הסכמה חדשה, אף היא "זמנית". הפעם נתהלך צד אחד מן המרכיבים: תחת דוד גורגי — פיזיל, עפי הסכמה זו*) ערבים היו הצלחה להمنع, שעיה מלהכנים את צבאים לסוריה המורחת; תחת זה צריכה הימה גם הטעמה הערבית לסליק את צבאה מבקעת הלבנון (בערבית — אלבוקע), ובAFX כזה ציריך היה לחזור בין חבלי האבאות הצלפת והערבי איזור נינוי מצבא למורה,

תנאי ההסכם נתמלו, אך תנועת הגוים האורי נמשכה בבקעה אורי צאת

כיוו לבוא לירן שום הסכם.

סתם בעינינו, הרווח המלכות העربים, נדווי בית-הדרין הצבאי בעליה שלבנון, אשר מטו כగברים על גרדומי دمشق ובירות, הוכחו הוכחה נצחית, כי ישם בין ערבי סוריה אנשים כאלה. על כן יש להאמין, כי כניסה הם דרכו אותו הדוקטור, אשר יחתם בשם השבטים.

אך עם זה קימת לפניו עובדה אחרת. ידוע מי היה רב מינו של הצבא הערבי המהולל שהשתקף במלטה, ובאיו הכספי איזה צבא זה במלטהו. לא הפלח הנמק בעניינו ובכחשתו, אף לא העירוני המנוון יזרו את הצבא הזה. ברויט פראי-מדבר, אנשי שדר ונול הבחילים לכל שלל— הם שנלחמו את מלחמת שחרורה של סוריה ועליהם תפארת נזורה. ובמרידות שבஸוריה, כאלו אשר כבר היה, כן אלו אשר עוד וראי תחינה, יהו הם, הבדוים, ראיי הלהותם, ואת טבעם — טבע שודדים ונזלים — לא יטרו. אם גם יצנוף אותם פעם בכח היולי רוח הזעם נגד בנ-הנכר הבא להשתר עליהם — בעוצם תשטשנה בערכוביה השנאה אל הור עם החחרצנות נגד מושללה בכלל, בתוך דבר-מה רועין, בולם, שילל את חרוט-הוזון — נס או תملיך עליהם תאوت השלל ובכעה ולשם ישבחו הכל.案 אלה הנם בני השבטים, אישר בישם חום הדוקטור.

מען להקשיב לשיחות שבנינו, אישר בקרכם אנו ישבים, ולשעת מפיהם את הערכות המאווערות שבஸוריה. הם אינם מקרים על מהפכה וועל "שהרור המולדת" (מה שכותבים בעותנים — שאנו). הם אומרים: יש גבה מעל כל אלה, לא לחנם כי מהרו לפנות את סוריה; לא במרקחה נשאיין בידי העربם שם אוצרות נשך ומירה, ישנו מישון, טטר וגעלם, אשר דבר לא יסתור ולא יבצר מינו והוא אשר רצתה כי דרכה של צורתה בסוריה לא תהא סוגה בשוישנים. ואפשר, אמנס, כי במשך הזמן, נשתנו הברורים, אולי הזרע שנורע — פריו גמל מלאיה.案 אומרים הם, שבנינו.案 בז'קדם.

ב עו ל ס.

צְרָפַת. — "המוציאת הבלתי של העברודה".

הברה חדשת מתיילה לחדר את התינע-הפוועלים באירופה, ההברה, כי צריך להתכוון לקראת משטר העברודה, הקורע לבא.

המהפכה הרוטית הוכיחה, כי כבוש השלטון על ידי העוברים אין דבר חזק כל כך מן הפתיאות. אולי מהפכה זו גופה הצינה לפני העובדים שאלת החדשות. אין די בכבוש השלטון, דרושים כחות-ץירה לבני החברה. אין יוצרים יש מאין. ובטעיש-טרור אין טקדים חיים סוציאליים. צרך איסוף למצא בתינע-הפייעלים הקימת את היסודות, הנושאים בקרכם את גרעין החברה החדשה. והיעים מופנתם לסייעיקת. התינעה הסוציאלית הולכת ומרחיבה את פעלהה, מתבששת בכל החוגים, האין לראות בה את הכח העולם ברגע הדרוש לקבל עלי את

בפדר העוברות בא אחרי חלוף-מכתבים זה מעשה של חושבי בעלבן, אשר מפנו סבוכות לפאוועות שתכפו אחריו. כפי הנראה העלה מכתבו של מושל-זהלה את המטה, ועל בן נמו וומרו לנרש מן העיר את האופיצ'ר הצבאי שি�שב בה, בתור הממונה על החבור בין הצבאות הצבאי והערבי. לשון התלגרמה מבעלבן, שנתרטטה בעותנות, הוא פשוט וקצר: "התושבים דרשו מאופיצ'ר-החבר הצבאי, כי יש מוה, הוא ואנשיו, אין אין להם לעשות אצלאג — וילך לו."

או דריש מושל-זהלה מושל הבקעה (ערבי), כי יסגורו בידיו את מגרשי האופיצ'ר. הלה השם, כי אין הנכרי רשי לחתער בעונינן, אשר איןנו נוגעים לו באפין רשות, והודיע, כי אם יסחה הצבא הצבאי לעולל דבר-מה לבעלבן — לא יהיה לו ברורה, בלתי אם להציף לחשבים.

אחרי הדברים האלה עלו האפרטים על בעלבן. במישור אשר מדרות לעיר התיצבו הערבים לעומם. הצבאות נחלו נזחון במערכה זו ונכנסו העירה. מענית המטהה, אשר שלחה סיעה "החפש הערבי" בדמשק אל עתוני מזרם נגד הידיעות שבאו במכrisk "הואם" בקשר למאורעות בעלבן, לשונה:

"התינעה ההולכת ונברת נגד צבאות צרפת בCKERה וכבעלבן ואשר הוואם במכrisk מ-12 דצמבר שקע אוחה בשם "מעשי שדר ונגה" — אינה אלא מהJECT עם היושוף לחפש, נגד הסיעת הקולוניאלית הצבאית; עם זה בוותח בחמיכת המוסריות של כל האומות הנאוות והעמיטים הממדוינים. ואשר כזאת היא התנועה ולא אחרת — תוכיה הצעירה אישר הצעירו על מטרותיהם הראשיים, בהם רופאים, עורכי-דין, אגרונומים, והנדולים שבם — נטרו את חוק למדיהם בפדיין, בגוף ובקשתא. לא עלה על הדעת, כי רק תאות השד תפעם בגבורים האלה, המשליכים את נפשם מגן לפני החותחים ומכוונות-חויה של הצבא הצרפתי, כאשר ארע המול, עת התגנשה פלוגת אנשי-התהלה האלה במישור בעלבן בגדור צרפת, בן יותר מארבעת אלפיים איש, ונלחמו בהם בחורף נפש כמנה שעות לבליך תות אותם לכbesch את העיר — למות מבול הכרורים אשר נתק עלייהם. ייראו-נא את האלים אנס-המרמה, המטפלים את האמת ומעקמים את פני דבר-הימים. ואנחנו אמונה, כי האנושיות תרים את קולה ולא חתן כי יונגר דם של אנשים, אשר כל פשעם היה שאיפת להחרות".

וمن המעשים אישר אראו לנגד עינינו בעמק החולה צעל סביבותיו, וגם פגעו בנו יכלם אנו למדר הרבה, ללמד ולהקישי על השאר, ואף לפסקון — מה שם חולם את כל אלה יותר: ה"ר'יזו" (ההנפלוות לשם גול) המסורת של הבדוים, או "מהפכה", כפי שמכרויות בגאון העותנין.

אותה החתימה אשר מתחת למכח מבעלבן — התימת דוקטור בשם ראש שבט בדואים — מופת הנה. יודעים אנו, כי יש בעם הערבי הסורי מספר מצומצם של אנשים, מצומצם כלכך, עד אשר יוכל רק לשמש יוצא מן הכלל שאינו בא אלא לאמת את הכלל — אישר המלים "טולדות", "חפש" ו"טפת דם אחרונה" אין מלימ